

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Δώρα Αντωνίου

Μεγάλες προσδοκίες και οδυνηρή διάψευση

Όχι, τελικά ζητάμε πολλά όταν περιμένουμε από το πολιτικό σύστημα να μάθει από τα λάθη του παρελθόντος, από την αδιέξοδη τοξικότητα, που συχνά γυρίζει στα μούτρα αυτού που την εκτοξεύει. Κάθε φορά οι ίδιοι άνθρωποι αποδεικνύονται ικανοί να διαψεύσουν πανηγυρικά τις προσδοκίες μας και επιβεβαιώνουν ότι, ναι, το βαρέλι δεν έχει πάτο.

Τρία χρόνια πριν έγινε η καταγγελία κατά του Αλέξη Γεωργιάδη. Στις Βρυξέλλες. Για τρία χρόνια δεν ακούσαμε το παραμικρό, τίποτα, λέξη. Από επιλογή του θύματος, προφανώς, που δεν θέλησε να κρεμάσει στα μανταλάκια την καταγγελία. Μέσα σε τρεις ημέρες από τη στιγμή που έγινε γνωστή η καταγγελία στην Ελλάδα, όταν ζητήθηκε η άρση ασυλίας του ευρωβουλευτή, μάθαμε τα πάντα. Αλήθειες, όπως η ταυτότητα της καταγγέλλουσας, και πολλά πολλά ψέματα, σενάρια, υποθέσεις, συνωμοσιολογικές ερμηνείες.

Και παρά την προσδοκία ότι, με όσα έχουν προηγηθεί, θα επιδεικνυόταν η στοιχειώδης πρόνοια να μείνει εκτός συζήτησης πολιτικής το θέμα, εξελίσσεται σε κεντρική πολιτική αντιπαράθεση. Η συνταγή γνωστή και οι υπαίτιοι ορατοί. Ένα περιθωριακό μέσο δημοσιεύει μια «μεγάλη αποκάλυψη, που θα κάνει το σύστημα να τρέμει». Η «αποκάλυψη» κινείται περιφερειακά, μέχρι τη στιγμή που ένα κομματικό στέλεχος, έστω και μικρού βελγικού, αποφασίζει να την υιοθετήσει και να την αναρτήσει στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. «Συγγνώμη, αλλά δεν είναι απίθανο να είναι έτσι», σχολιάζει. Το ότι λίγη ώρα αργότερα, υπό το βάρος των αποδοκιμασιών, αναγκάζεται να αποσύρει την ανάρτηση, μικρή σημασία έχει. Το σύνθημα έχει δοθεί.

Για να υιοθετεί την «αποκάλυψη» επώνυμα ένα στέλεχος –το κόμμα, παρεμπιπτόντως, δεν φρόντισε να αποδοκιμάσει δημοσίως την υποψήφιά του– νομιμοποιείται ο ημιεπίσημος τρολο-στρα-

τός να εξαπολύσει μαζική επίθεση.

Και αυτό συμβαίνει. Είναι εμετικά πολλά από τα σχόλια που αναρτήθηκαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Πρωτίστως για την καταγγέλλουσα, που επέλεξε τον δικό της, μοναχικό δρόμο όλων αυτών τον καιρό. Υπαινιμοί, σπόντες, προσβολές, ύβρεις – όλα στο μίξερ. Και θεωρίες. Πολλές θεωρίες. Πως η «αποκάλυψη» αλλάζει τη σημασία της υπόθεσης και, εν ολίγοις, επιβεβαιώνει ότι η καταγγελία έγινε για να πληγεί πολιτικά ο ΣΥΡΙΖΑ. Το πολύ απλό ερώτημα, ότι πώς μπορεί να συνδέεται με τον χρόνο εκλογών μια καταγγελία που έγι-

νε τρία χρόνια πριν, χωρίς κανείς να γνωρίζει τον ρυθμό με τον οποίο θα κινηθούν οι βελγικές αρχές και πότε θα φτάσουν στο αίτημα άρσης ασυλίας, δείχνει να μην έχει καμιά σημασία.

Το «είμαστε με το θύμα» είναι ωραίο τοιτάτο. Πιασάρικο, ραφιναρισμένο. Να έχει όμως και αντίκρισμα. Δεν είμαστε με το θύμα όταν καλλιεργούμε σκόπιμα σύγχυση για τον χρόνο που έγινε η καταγγελία. Δεν είμαστε με το θύμα όταν δεν σεβόμαστε την επιλογή του στην ανωνυμία. Δεν είμαστε με το θύμα όταν αφήνουμε –αν δεν ενθαρρύνουμε– τους «δικούς μας» να το ξεσκίζουν διαδικτυακά.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΚΡΗ ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Η Ντάμα

Ιερός προεκλογικός αγώνας

Σικάθηκα για άλλο ένα Πάσχα να βλέπω στα social media υπουργούς, βουλευτές και στελέχη της Νέας Δημοκρατίας με το κερί ανά χείρας ή ενώ φιλούν κάποια εικόνα εντός της εκκλησίας. Για αυτούς, παιδί μου, το Πάσχα και κάθε χριστιανική γιορτή είναι ευκαιρία να επικοινωνήσουν με τους ψηφοφόρους τους, να δείξουν ότι είναι καλοί χριστιανοί και ότι μάχονται απέναντι στους άθεους ΣΥΡΙΖΑίους και Κομμουνιστάς. Αριστερούς γενικώς...

*** Αυτή η κυβέρνηση μετέτρεψε την πύρινη τραγωδία στο Μάτι σε ευκαιρία, την υγειονομική πανδημία του κορονοϊού, την ακρίβεια, τις ανάγκες του κράτους, την εγκληματικότητα, οτιδήποτε. Δεν θα μετέτρεπαν το Πάσχα σε ευκαιρία, που το έκαναν ανέκαθεν οι δεξιοί;

*** Καμιά εσωτερική ανάγκη, κανένα ιερό χρέος, καμιά πνευματικότητα, τίποτα... Προφανώς και δηλώνουν Χριστιανοί, προφανώς και έχουν διαβάσει χριστιανικά βιβλία, αλλά μόνο για να μην γίνουν

ρεζίλι σε κανά πετωμένο πάνελ. Πιστεύουν μόνο στον θεό της καρέκλας.

*** Ξέρετε ποιοι είναι οι θρησκευόμενοι; Αυτοί που δεν έχουμε δει ποτέ φωτογραφία τους στην εκκλησία. Όσες περισσότερες φωτογραφίες έχουν κάποιοι εντός των εκκλησιών (bonus το κερί), τόσο πιο επιτηδευμένο είναι όλο αυτό και εξυπηρετεί συγκεκριμένους σκοπούς. Στην προκειμένη περίπτωση, προεκλογικούς.

*** Πρώτος και καλύτερος ο Κυριάκος, ο οποίος πέρασε τις μέρες του Πάσχα στο σπίτι της Μαρέβας, στην Τήνο, το οποίο νοικιάζεται ως airbnb από το 2014 και είναι μεσοτοιχία με τον κ. Χριστοφοράκο της Siemens. Το πρωθυπουργικό ζεύγος μας ευχήθηκε στα γρήγορα, διότι ο Κυριάκος είχε να ασχοληθεί με το αρνί και το κοκορέτσι. Εν τω μεταξύ αν τον ρωτήσεις ποιο είναι το αρνί και ποιο το κοκορέτσι, παίζει και να μην ξέρει.

*** Ο Μπιστοτάκης επέστρεψε, λέει, από την Τήνο με το πλοίο της γραμμής. Μπορεί να έχει χρησιμο-

ποιήσει το πρωθυπουργικό αεροπλάνο για parents weekend στη Βοστώνη, μπορεί να έχει μετατρέψει πλοίο του λιμενικού σε «θαλάσσιο ταξί» για να δειπνήσει με πλούσιους σε αρχαιολογικό χώρο της Αντίπαρου, μπορεί να έχει ταξιδέψει με σινούκι για να πάει να δει θεατρική παράσταση του Λιγνάδη στην Επίδαυρο, αλλά όλα κι όλα, προεκλογικά επιστρέφει από την Τήνο με το πλοίο, μαζί με την πλέμπα.

*** Εκτός ΣΥΡΙΖΑ ο Αλέξης Γεωργιάδης μετά από καταγγελία για παρενόχληση. Βάλτε τώρα στη «ζυγαριά» την ταχύτητα της αντίδρασης της Κουμουνδούρου με την αντίστοιχη της Νέας Δημοκρατίας για την υπόθεση του Νίκου Γεωργιάδη, τον οποίο υπερασπίστηκε, μην ξεχνάμε, η Άννα Μισέλ Ασημακοπούλου.

Ας γίνει μία σύγκριση ανάμεσα στο πόσο αστραπιαία λειτούργησαν ΣΥΡΙΖΑ – Γεωργιάδης στην καταγγελία για παρενόχληση και στη σταθερή επί 4 χρόνια συγκάλυψη παιδοβιαστών – καταχραστών από τη ΝΔ. Γιατί η θεμελιώδης διαφορά είναι ακριβώς αυτή.